

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ŠIBENIKU
Stjepana Radića 81

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Šibeniku, OIB: 29399232217, po sutkinji Korneliji Dodig, u pravnoj stvari tužitelja: Emanuel Pietri, OIB: 91791612430, Ive Družića 13, Šibenik, zastupanog po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Rude i partneri d.o.o. u Šibeniku protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, zastupanog po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Glamuzina i Grošeta d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 30. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja Josipa Jurline, odvjetnika u Šibeniku, na ročištu za objavu presude održanom 12. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da u roku od 15 dana tužitelju EMANUELU PIETRIU, OIB: 91791612430, Ive Družića 13, Šibenik isplati iznos od 2.619,76 EUR, sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje na ovaj iznos teku od dana izvršene uplate i to kako slijedi:

- na iznos od 1,63 EUR od dana 31. listopada 2008. godine,
- na iznos od 4,73 EUR od dana 31. prosinca 2008. godine,
- na iznos od 6,91 EUR od dana 31. siječnja 2009. godine,
- na iznos od 7,99 EUR od dana 28. veljače 2009. godine,
- na iznos od 3,07 EUR od dana 31. ožujka 2009. godine,
- na iznos od 3,80 EUR od dana 30. travnja 2009. godine,
- na iznos od 0,29 EUR od dana 31. svibnja 2009. godine,
- na iznos od 0,52 EUR od dana 31. kolovoza 2009. godine,
- na iznos od 0,66 EUR od dana 30. rujna 2009. godine,
- na iznos od 2,52 EUR od dana 30. studenog 2009. godine,
- na iznos od 5,05 EUR od dana 31. prosinca 2009. godine,
- na iznos od 8,53 EUR od dana 31. siječnja 2010. godine,
- na iznos od 8,10 EUR od dana 28. veljače 2010. godine,
- na iznos od 12,75 EUR od dana 31. ožujka 2010. godine,
- na iznos od 12,22 EUR od dana 30. travnja 2010. godine,
- na iznos od 14,15 EUR od dana 31. svibnja 2010. godine,
- na iznos od 28,46 EUR od dana 30. lipnja 2010. godine,
- na iznos od 25,92 EUR od dana 31. srpnja 2010. godine,
- na iznos od 35,08 EUR od dana 31. kolovoza 2010. godine,
- na iznos od 32,39 EUR od dana 30. rujna 2010. godine,
- na iznos od 27,83 EUR od dana 31. listopada 2010. godine,

- na iznos od 38,58 EUR od dana 30. studenog 2010. godine,
- na iznos od 52,20 EUR od dana 31. prosinca 2010. godine,
- na iznos od 43,20 EUR od dana 31. siječnja 2011. godine,
- na iznos od 46,90 EUR od dana 28. veljače 2011. godine,
- na iznos od 43,08 EUR od dana 31. ožujka 2011. godine,
- na iznos od 44,24 EUR od dana 30. travnja 2011. godine,
- na iznos od 62,55 EUR od dana 31. svibnja 2011. godine,
- na iznos od 64,72 EUR od dana 30. lipnja 2011. godine,
- na iznos od 80,87 EUR od dana 31. srpnja 2011. godine,
- na iznos od 73,57 EUR od dana 31. kolovoza 2011. godine,
- na iznos od 65,49 EUR od dana 30. rujna 2011. godine,
- na iznos od 66,74 EUR od dana 31. listopada 2011. godine,
- na iznos od 66,36 EUR od dana 30. studenog 2011. godine,
- na iznos od 70,72 EUR od dana 31. prosinca 2011. godine,
- na iznos od 74,57 EUR od dana 31. siječnja 2012. godine,
- na iznos od 75,34 EUR od dana 29. veljače 2012. godine,
- na iznos od 73,16 EUR od dana 31. ožujka 2012. godine,
- na iznos od 75,13 EUR od dana 30. travnja 2012. godine,
- na iznos od 76,56 EUR od dana 31. svibnja 2012. godine,
- na iznos od 74,94 EUR od dana 30. lipnja 2012. godine,
- na iznos od 75,75 EUR od dana 31. srpnja 2012. godine,
- na iznos od 74,60 EUR od dana 31. kolovoza 2012. godine,
- na iznos od 71,78 EUR od dana 30. rujna 2012. godine,
- na iznos od 75,43 EUR od dana 31. listopada 2012. godine,
- na iznos od 77,35 EUR od dana 30. studenog 2012. godine,
- na iznos od 76,55 EUR od dana 31. prosinca 2012. godine,
- na iznos od 70,54 EUR od dana 31. siječnja 2013. godine,
- na iznos od 76,23 EUR od dana 28. veljače 2013. godine,
- na iznos od 77,02 EUR od dana 31. ožujka 2013. godine,
- na iznos od 75,24 EUR od dana 30. travnja 2013. godine,
- na iznos od 68,98 EUR od dana 31. svibnja 2013. godine,
- na iznos od 69,14 EUR od dana 30. lipnja 2013. godine,
- na iznos od 71,08 EUR od dana 31. srpnja 2013. godine,
- na iznos od 74,02 EUR od dana 31. kolovoza 2013. godine,
- na iznos od 77,98 EUR od dana 30. rujna 2013. godine, pa do isplate, i to od dana dospijeća svakog pojedinog obroka pa do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14%, od 1. srpnja 2011. godine pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% koja stopa se, sukladno članku 29. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11), izračunava uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena te od 1. siječnja 2024. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja europske središnje banke.

II. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.625,00 EUR-a s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za svako polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi za dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj navodi da je 19. rujna 2006. s tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj: 168-50-3680628 kojim mu je tuženik odobrio iznos od 22.446,00 CHF, u kunskoj protuvrijednosti, na razdoblje od 84 mjeseca. Kredit je u cijelosti otplaćen te nije bio obuhvaćen kasnijom zakonskom mogućnošću konverzije CHF kredita. Ističe da je između stranaka već vođen sudski postupak zbog nepoštene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, koji je pravomoćno okončan u njegovu korist. Temeljem te presude tuženik mu je isplatio preplaćene kamate, dok u ovom postupku potražuje povrat preplaćenog iznosa nastalog primjenom valutne klauzule u CHF. Prema navodima tužitelja, banka ga prilikom sklapanja ugovora nije u potpunosti informirala o rizicima i posljedicama promjene tečaja CHF, čime je stvorena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Budući da je tečaj CHF nakon isplate kredita značajno rastao, povećavali su se i njegovi mjesečni anuiteti. Tužitelj se poziva na pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu protiv banaka, kojima je utvrđeno da su odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nepoštene i ništetne jer banke prije sklapanja ugovora nisu potrošačima pružile sve informacije potrebne za donošenje informirane odluke. Navodi da su te odluke potvrđene i od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Pozivajući se na odredbe Zakona o parničnom postupku, tužitelj smatra da je sud u ovom postupku vezan pravnim utvrđenjima iz kolektivnog spora te da ništetnost valutne klauzule obvezuje tuženika na povrat svega što je na temelju takve odredbe stekao. Za potrebe postupka izrađen je financijsko-knjigovodstveni izračun prema kojem je tužitelj zbog primjene valutne klauzule u CHF platio 19.738,60 kn više nego što bi platio da je kredit bio izražen u kunama bez valutne klauzule. Slijedom navedenog, tužitelj tvrdi da je tuženik bez pravne osnove stekao imovinsku korist na njegovu štetu te zahtijeva isplatu preplaćenog iznosa zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana uplate svake pojedine rate kredita.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, dok je u daljnjem tijeku postupka naveo da povlači prigovor visine tužbenog zahtjeva odnosno da se ne protivi visini tužbenog zahtjeva, no da i dalje u cijelosti osporava osnovanost tužbenog zahtjeva te da bi tuženik bio nepošteni stjecatelj u smislu odredbe članka 1115. Zakona o obvezanim odnosima. Tuženik je istaknuo i

prigovor zastare. Obrazlažući protivljenje tuženik tvrdi da se odluke donesene u postupku kolektivne zaštite potrošača ne mogu automatski primijeniti na konkretan ugovor tužitelja jer su donesene na općoj, apstraktnoj razini, bez ispitivanja okolnosti pojedinog ugovora. Ističe da je tužitelj kredit u CHF podigao za kupnju vozila te da se odluke iz kolektivnog spora ne odnose izravno na autokredite. Prema navodima tuženika, odredba o valutnoj klauzuli u CHF bila je jasna, razumljiva i lako uočljiva, a tužitelj je bio upoznat s rizicima promjene tečaja CHF te je svjesno odabrao takav kredit. Prilikom sklapanja ugovora uručen mu je otplatni plan, a ugovor je dodatno solemnizirao javni bilježnik, čime je potvrđeno da su ugovorne odredbe bile razumljive i odražavale stvarnu volju stranaka. Tuženik navodi da u vrijeme sklapanja ugovora nisu postojale okolnosti koje bi upućivale na kasniji značajan rast tečaja CHF te da ni banke nisu mogle predvidjeti takva kretanja. Smatra da je tužitelju pružio sve informacije kojima je raspolagao te da je postupao savjesno i pošteno. Nadalje, ističe da se o valutnoj klauzuli pojedinačno pregovaralo jer je tužitelj mogao birati između kredita vezanog uz CHF, EUR ili drugog modela financiranja. Zbog toga smatra da se predmetna odredba ne može smatrati nepoštenom niti ništetnom. Tuženik također tvrdi da nije postojala znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana jer je valutna klauzula djelovala u oba smjera, ovisno o kretanju tečaja, te nije donosila banci dodatnu zaradu. Nepovoljan položaj tužitelja posljedica je nepredvidivog rasta švicarskog franka, a ne nepoštenog postupanja banke. Poziva se i na zakonsko rješenje o konverziji CHF kredita u EUR kredite, ističući da su iz njegove primjene bili isključeni već otplaćeni krediti, što prema njegovu stavu potvrđuje da kod takvih kredita nije postojala neravnoteža koju bi trebalo otklanjati. Na kraju osporava i zahtjev za zatezne kamate, navodeći da je tijekom cijelog razdoblja postupao u skladu sa zakonom i propisima Hrvatske narodne banke te da se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem. Slijedom istaknutog predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

3. U dokaznom postupku su izvedeni dokazi pregledom i čitanjem ugovora o kreditu od 19. rujna 2006., broj 168-50-3680628, otplatnog plana, kartice prometa po kreditu, izračuna razlike kamata i anuiteta po kreditu iz veljače 2021. izrađenog od strane Jurice Dobrinića, dipl. oec. stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo, presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, posl. br. P-6165/15 od 19. rujna 2017., presude Županijskog suda u Splitu, posl. br. GŽ-3091/2017 od 15. listopada 2018., zahtjeva za kredit od 18. rujna 2006., promotivnih uvjeta tuženika za odobravanje kredita građanima za kupnju novih i rabljenih automobila u periodu od 1. srpnja 2006. do 30. rujna 2006. u suradnji s ovlaštenim prodavateljima, saslušanjem tužitelja, dok stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja radi isplate preplaćenih iznosa na ime razlike anuiteta u HRK zbog promjene tečaja CHF-a, sve zajedno sa zateznom kamatom od plaćanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate, u odnosu na ono što je početno ugovoreno.

6. Prema odredbi čl. 1111. ZOO, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

7. Nije sporno da su stranke 19. rujna 2006. sklopile Ugovor o kreditu broj 168-50-3680628 kojim je tužitelju odobren kredit u iznosu od 22.446,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, uz ugovorenu redovnu kamatnu stopu od 5,50 % godišnje, koja je promjenjiva sukladno odluci banke, da je kredit u cijelosti otplaćen te stoga nije bio

obuhvaćen mogućnošću konverzije. Među strankama nije sporna ni visina tužbenog zahtjeva.

8. Sporno je, međutim, pitanje osnova utužene tražbine. Naime, sporno je jesu li ovakve ugovorne odredbe protivne pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno jesu li iste ništetne, te je li slijedom toga tuženik u obvezi tužitelju isplatiti razliku između plaćenih iznosa i prvotno ugovorenih iznosa do koje je došlo zbog ugovaranja valute uz koju je vezana glavnica CHF. Također je sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom je tuženik istakao prigovor zastare.

9. U pogledu ništetnosti valutne klauzule u CHF, prvostupanjski sud prihvaća pravno shvaćanje izraženo u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-575/16 od 3. listopada 2017. godine i odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine, donesene u povodu te odluke revizijskog suda u istom postupku vođenom povodom kolektivne tužbe Udruge potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača protiv više banaka u Republici Hrvatskoj pa tako i tuženika, a predmet koje kolektivne tužbe je, između ostaloga, bilo i utvrđenje ništetnosti ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, a kako je ugovoreno i u ugovoru zaključenom između stranaka. Prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijeком predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povrjeđuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP, dok je čl. 502.c ZPP propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Dakle, citirane odredbe ZPP i ZZP propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača na način da obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača pozovu na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502.a st. 1. ZPP. Vrhovni sud Republike Hrvatske kao revizijski sud je, u rješenju Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017., a kojim je ukinuta presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., u odnosu na i dalje sporan dio zahtjeva tužitelja koji se odnosi na ugovaranje valutne klauzule u švicarskim francima, ukinuo drugostupanjski presudu te je predmet u tom dijelu vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje, izrazio svoje shvaćanje o tome na temelju kojih kriterija i činjenica je moguće ocijeniti podliježe li sporna ugovorna odredba iz ugovora o kreditu testu poštenosti ili ne, a time i odlučiti o osnovanost zahtjeva tužitelja, a koji se odnose se na postupanje tuženih banaka u postupku pregovaranja te sklapanja ugovora o kreditima sa korisnicima kredita, sve u pravcu davanja relevantnih informacija vezano za ugovorne odredbe u tim ugovorima. Povodom tog ukinog rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je ponovno odlučio o žalbama tuženih banaka protiv prvostupanjske presude u dijelu kojim je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja vezano za povredu kolektivnih interesa i prava potrošača

korisnika kredita vezivanjem glavnice iz ugovora o kreditu za valutu švicarski franak. U svojoj presudi poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine, potvrdio je prvostupanjsku presudu utvrdivši da su takve ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu svih tuženih banaka bile lako uočljive i jasne, a prihvatio je ocjenu prvostupanjskog suda da nisu bile razumljive te da su stvorile znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, zbog čega ih je ocijenio nepoštenim te ništetnim. Uz to se napominje da je, povodu revizija tuženih banaka, Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. godine prihvatio navedeno pravno shvaćanje i u tom dijelu odbio reviziju protiv spomenute presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske. Kako je u odgovoru na pitanje povrede interesa i prava potrošača - korisnika kredita, vezivanjem glavnice iz ugovora o kreditu za valutu švicarski franak, sud u pojedinačnom postupku vezan za shvaćanje izraženo u pravomoćnoj presudi donesenoj u postupku u povodu kolektivne tužbe, dakle konkretno za navedeno shvaćanje izraženo u presudama Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. godine i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine to je, prvostupanjski sud i u ovom sporu primijenio konkretno pravno shvaćanje vezano za povredu interesa i prava potrošača korisnika kredita vezivanjem glavnice iz ugovora o kreditu za valutu švicarski franak, te takvu ugovornu odredbu (čl. 1.) smatra ništetnom.

10. Što se tiče svojstva potrošača tužitelja valja reći da iz odredaba Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03 i 46/07) jasno proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača, a s obzirom da je u samom ugovoru o kreditu navedeno i to od strane tuženika, da se odobrava kredit za kupnju vozila tužitelju kao fizičkoj osobi, te u spisu nema dokaza da bi isti bio korišten u eventualno poslovne svrhe, a na koje okolnosti je izveden i dokaz saslušanjem tužitelja.

11. Nadalje, sud smatra da je nepoštenost, a time i ništetnost takvih istovrsnih odredbi o valutnoj klauzuli već pravomoćno utvrđena u navedenom kolektivnom sporu kakvim utvrđenjima je ovaj sud vezan temeljem citiranih odredbi čl. 502.c ZPP-a te čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14 i 110/15) pri čemu se ukazuje i na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz rješenja poslovni broj Rev-18/18 od 26.5.2020. godine prema kojemu ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

12. Budući se radi o ništetnim odredbama, tuženik je, u smislu odredaba čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15. i 29/18, dalje: ZOO), dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim, pa tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta.

13. Budući da tuženik nije spori visinu tužbenog zahtjeva, a sud nalaz i mišljenje vještaka ocjenjuje stručnim, jasnim i obrazloženim te izrađenim sukladno članku 258. ZPP-a, isti je prihvatio u cijelosti.

14. U pogledu istaknutog prigovora zastare, sud nalazi da isti nije osnovan. Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Rev-2245/17 od dana 20. veljače 2018. godine pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl.241. ZOO-a, zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Također, navedeni pravni stav proizlazi i iz shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-47/20 od 30.siječnja 2020. godine u kojem je navedeno kako zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva

prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl.323.st.1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je Visoki trgovački sud RH u predmetu PŽ-6632/17 dana 14. lipnja 2018. godine donio pravomoćnu presudu u dijelu valutne klauzule te kako je tužba u ovom predmetu podnijeta 25. veljače 2021., dakle u roku od 5 godina od pravomoćnosti navedene presude, prigovor zastare tuženika je odbijen.

15. Zbog svega navedenog, procjenjujući svaki dokaz pojedinačno te dovodeći sve dokaze u međusobnu vezu, sud drži da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan, i to za iznos od 2.619,76 EUR-a zajedno s pripadajućim zateznim kamatama, kako je obrazloženo, pa je slijedom navedenog odlučeno kao u točki I. izreke presude.

16. O kamatama je odlučeno temeljem čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a.

17. O trošku je odlučeno sukladno čl. 154. st.1., čl. 155. st. 1. i 2. u vezi čl.164. st. 1. do 4. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP) i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 103/14, 118/14-ispravak, 107/15, 37/22 i 126/2., odnosno „Narodne novine“ broj 138/23, i 107/25 dalje: Tarifa), te je tužitelju dosuđen trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR-a (Tbr. 7. 1.), zastupanja na ročištima od 17. veljače 2026., 12. ožujka 2026., 15. travnja 2026., 30. travnja 2026., svako u iznosu od 200,00 EUR-a, (Tbr. 9.1.) te zastupanja na ročištu od 12. lipnja 2026. u visini od 100,00 EUR-a (Tbr.9.3.), sastava podnesaka od 11. veljače 2026. u visini od 200,00 EUR-a (Tbr. 8.1.), sve uvećano za PDV prema Tbr. 46., što ukupno iznosi 1.625,00 EUR-a, pa je slijedom navedenog odlučeno kao u točki II. izreke presude.

U Šibeniku, 12. lipnja 2026.

S U T K I N J A
Kornelija Dodig

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od obavljene dostave iste. Stranci uredno obaviještenoj o ročištu objave rok za žalbu teče od dana objave, dok stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu objave rok za žalbu teče od dana primitka ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi pismeno putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o žalbi odlučuju Županijski sud iz čl. 4 st. 3. Zakon o područjima i sjedištima sudova (NN 128/14) i čl. 51 st. 3. Pravilnika o radu u sustavu e Spis ("Narodne novine" 35/15).

DN-a:

- strankama, po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-30889-59b36**

Kontrolni broj: **08401-b982a-4b548**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Šibeniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.